

[Peter Brixtofte]

Grundproblemet i dansk boligpolitik er, at vilkårene for boligbyggeriet har været vidt forskellige gennem tiderne, og det gør jo, at de mennesker, der i dag bor i ejerbolig, har vidt forskellige økonomiske vilkår.

Hvis man går tilbage til slutningen af 1940'erne og begyndelsen af 1950'erne havde man en statslånsordning, som betød, at man kunne nøjes med at betale en ydelse på mellem 1,2 pct. og 3,2 pct. af lånet – det var ikke bare renten, det var ydelsen, der varierede fra 1,2 pct. til 3,2 pct. – og afdragstiden var på op til 60 år. Dengang var det sådan, at når man etablerede sig i sit lille parcelhus, udgjorde boligudgiften rundt regnet en tredjedel af én indtægt, og på det tidspunkt var skatterne også betydelig lavere end i dag. Hvis man lagde det hele sammen, har udgifterne til bolig og skat alt i alt udgjort mellem en tredjedel og halvdel af én indtægt. Det er altså et helt andet billede end i dag, hvor samfundet er skruet sammen med henblik på, at en familie har to indtægter, og det har boligpriser og omkostninger indrettet sig efter, så man næsten er tvunget til at være to for at have råd til en ejerbolig i dag.

I alle de mellemliggende år har vilkårene også været forskellige. I 1960'erne og 1970'erne steg inflationen til noget over 10 pct – i et enkelt år havde vi endda en inflation på 20 pct. – og det betød selvfølgelig, at de, der havde gæld, gradvis fik den reduceret, omregnet i faste priser. Det var gældsætnings-samfundet, hvor man havde høj inflation, og man havde også en rentefradragsret, hvor man trak fra i den sidste ende, dvs. at man fik den høje procent som skattnedslag. I den periode kunne det næsten ikke betale sig ikke at stifte gæld, og der er ingen tvivl om, at i 1960'erne og 1970'erne var der mange, der byggede større og mere, end samfundet havde råd til, fordi reglerne og inflationen var således.

Men da vi kom frem til 1980'erne, blev der taget fat med skattereform og kartoffelkur, og dertil kom det lykkelige, at vi fik inflationen under kontrol. Inflationen er nu omkring 2 pct., og vi er gået fra at være et gældsætnings-samfund til et opsparings-samfund. Det har naturligvis betydet, at mange har måttet indrette deres økonomi anderledes, fordi forholdene er dramatisk ændret. I 1960'erne og 1970'erne talte man om vandgrød i de første år, hvor man skulle sidde hårdt i det, derefter lettede situ-

ationen, og inflationen åd gælden op. I dag må man sige, at man skal sørge for at kunne klare starten, for sådan bliver det ved i mange år, da der ikke længere er nogen inflation.

Der er ikke nogen tvivl om, at som situationen er i dag, er der mange parcelhus- og ejerlejlighedsejere, som sidder i en meget anstrengt økonomisk situation. Man har vurderet, at mere end 300.000 familier er insolvente, dvs. at husgælden overstiger værdien af boligen. Det er derfor utrolig afgørende vigtigt, at Folketinget sender et positivt signal til ejerboligmarkedet, og det er vigtigt, at der er et stort flertal bag det. Dagens debat har allerede vist og vil sikkert senere vise, at et stort politisk flertal er enig i, at udgangspunktet for arbejdet omkring en skattereform skal være, at bolig-ejernes skattemæssige situation ikke må forringes. Det er en stærk udtalelse fra et stort flertal i Folketinget, og dette positive signal skal ses i forlængelse af, at et stort flertal i Folketinget, bl.a. på boligministerens initiativ, ønsker at liberalisere boligejernes låneadgang. Der er derfor lys forude for ejerboligmarkedet, og det er der også brug for.

Må jeg yderligere tilføje, at Venstre ganske som Det Konservative Folkeparti har den opfattelse, at hvis der skal gennemføres en skatte-reform, er det nødvendigt, at der er skattelettelser med, og i den forbindelse er det naturligt vigtigt og rigtigt, at skattelettelserne går til både boligejerne og lejerne.

Venstre opfatter dagens debat som et tilsagn fra et stort flertal i Folketinget om at gå ind i et sagligt arbejde om en kommende skattereform, når der foreligger et udspil fra det skatteudvalg, der er nedsat. Derfor er der kun godt i sigte for boligejerne som helhed, og det er vi godt tilfreds med i Venstre.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Venstres ordfører, hr. Peter Brixtofte, gav Folketinget en historisk gennemgang af lånemuligheder og gældsætningsmuligheder igennem mange år, og jeg skal da kvittere for den historiske gennemgang. Men når hr. Peter Brixtofte nærmer sig virkeligheden og nutiden, begynder problemerne at opstå, for så indhenter den nuværende og tidligere borgerlige regeringens gældsætningspolitik jo hr. Peter Brixtoftes argumentation.